

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 19.

V četrtek 12. velikiga travna 1853.

Tečaj 11.

K svetimu Duhu.

(Poleg sv. Alfonza.)

O želje in upi posvetni, bežite;
Nasitvati druge, le druge hitite.
Se v duši mi dalje nikar ne mudite;
Vé razveseliti ne morete me.
Perserčno veselje sam Bog le mi je.

Bežite! vé niste mi v tann dopasti,
Več nisim ne vam, in ne sibi v oblasti.
Oprostena duša le v Božji je lasti;
O Jezus preljubi, le tvoja samo,
Dobrota najvikši, le tvoja naj bo.

Duh Božje toplote! ti Oginj presveti!
Te prosim ponižno, med svoje me vzeti,
Z nebeško gorkoto serce mi ogreti.
Če tebi nasprot se je vzdignilo kdaj,
O Oginj dobrotni, omeči ga zdaj!

O Rōsa nebeška! ki serca zrahljuješ,
In oginj nesvetih čutil pogasuješ,
Zdihujem, de v meni ljubezin množuješ;
De isem v življenji Boga le samo,
O Rosa nebeška, dodeli mi to!

Ti, Oginj, žariš le čistejši, čistejši,
In duše vžguješ sladkejši, sladkejši;
O pridi mi v serce, ga stori svetejši;
Naj plemen nar lepši se v njemu zbudi,
Za tebe, o Bog! naj živi in gori.

Neskončna ljubezin, presrečin je šteti,
Kdor gleda v nebesih obraz tvoj presveti,
Ah kdaj mi bo dano to srečo imeti!
Že serčne ljubezni se taja serce,
O vleci ljubezin me večna na se! P. H.

Mision v deželah Hudsonskiga zaliva.

(Izšipek iz pisma prečastitiga »Tache«, apostolskiga namestnika v deželah pri Hudsonskim zalivu v Severni Ameriki.)

Po širokih planjavah pokrajin Hudsonskiga zaliva se razširja več narodov mnogoverstnih šeg in različnih plemen, med kterimi je posebno znameniten veliki Sobojeski rod, ali kakor mu Kanadčani pravijo: „Montagnais“, t. j. hribovci, desiravno v ravninah prebiva, in se ne eniga višjiga griča pri njih ne najde.

Kar njih verske mnenja tiče, so se pri divjakih take čiste sporočila od Boga in njegovih lastnost ohranile, ktere se pri drugih starih ljudstvih, desiravno so bolj omikane bile, vender le pogre-

šajo. Ko so prvi misionarji v te kraje prišli, so najdlji, de ti narodi verujejo v Boga, kteri je vse vstvaril in kteri vse ohranjuje, ki dobro djanje poplačuje, hudobijo kaznuje, de je večin in neskončno dobrotljiv, ki z očetovsko skerbjo vse stvari objema, ki pa tudi vse človeške dela vidi in sliši. In zavoljo teh imenitnih lastnost so si ga mislili v človeški podobi z obrazam in očmi, njegovo neskončno oblast s primerjenim truplam in z nar ostrejšim umam, de s svojih visokih nebes vse, kar se koli na svetu godi in govori, vidi in sliši. Imenujejo pa Boga stvarnika (ni-ottsi) in sicer vsigamogočniga (yed-dariye). Čudno je, de, akoravno so take misli od Boga hranili, vender skorej nič bogoslužnih šeg niso imeli. Le malo prazniških obredov, s kterimi bi svoje notranje čutila z vnanjimi pripravnimi znamenji skazovali, se je pri njih najdljo. Ko so se bili nekiga dne k gostovanju zbrali, nagovori naj stareji zmed njih in opominja družbo, de naj bodo vedno hvaležni Božji nezmerni dobrotnosti in milosti, naj se vsiga hudiga zvesto zderže, ker jih le tako Njegova usmiljena roka vsih družih nesreč in britkost varovati zamore. Po tem so jeli goreče za zdravje, srečin lov in druge časne dobrote prositi, ter so vzeli od perviga jedila, ki ga gostam pokladajo, so se nekterikrat okoli ognja vertili in ga potim pod ognjiše zakopali. Take in enake so njih božje službe v občnih shodih, pa to se le malokterikrat zgodi, tako de so slovesne pojedine pri njih le redke in nenavadne. Domače duhovne službe so mnogoverstne. Nekteri molijo po dnevu k Bogu, pa le kadar so v nesrečah in težavah, ker živo zaupajo, de jih dobrotljivi oče ne bo zapustil. Sploh imajo ti ljudje posebno sinovsko zaupanje v božjo pomoč, ktera jih je, kakor si pripovedujejo, že večkrat zlegov rešila. V zgled so nam gospod misionar naslednjo čudovito prigodbo sporočili. Nekiga dne, pišejo prečastiti škof, sim kmetovavcu roko ogledoval, ktera je bila brez palca. Ko jo ogledujem, mi z ginjenim glasam reče: Poglejte to roko. Bil sim pred več leti na lovu daleč od svoje hiše, bilo je po zimi in zlo merzlo. Grem svojo pot, kar zapazim severnih jelenov, pristopim bližej in ustrelim za njimi, kar se moja puška razpoči in mi palec odterga. Obilno kervi sim bil že zgubil, ker je zmiraj tekla, desiravno sim si prizadeval jo ustaviti. Sčasama me pomalo zebsti prihaja, zato sim hotel oginj vnetiti, ali več mi ni bilo mogoče. Začnem se zdaj bati, de bi mogel v ti pušavi umreti, ali tu se spomnim tega, ki ga Vi Boga imenujete, pa nisim ga še dobro poznal. Rečem mu: Moj ded (Je-toiye) je pravil, de Ti vse zamoreš storiti, ozri se name, in če si mogočen, pridi mi pomagat. V tem trenutju neha kri teči. Potegnem jo potlej proti

domu, kamor pridši sim vso slabost zgubil. In tako sim spoznal, pristavi, se prav globoko perklo-nivši, de je on silno mogočen. Od tega časa sim si prizadeval ga poznati. Zategavoljo kakor hitro sim zvedil, de ste Vi tukej, sim se pospešil iz daljnega priti, de bi me podučili, temu služiti, kateri me je takrat obvaroval in kateri nas vse ohrani.

Zravno teh zumenov v Božjim bistvu so ohranili tudi nekatere spomine od začetka človeškiga rodu. Njihove ustne zročila se zadosti zvesto vjemajo z Mozesovimi povedbami. V tamnih pravlicah si od stvarjenja in padca perviga človeka po zeni tako pripovedujejo: Bili so velikani na zemlji. Vode so zalile vse, kar je bilo, in vsa zemlja je bila pokrita, ljudje na vse kraje in konce razporeni. Ogrinj je padel z nebes, in pokončal ves svet. V svojih povedinah od potopa postavijo na mesto barke plavajoč otok, na katerim so 4 ljudje, zverine in ptice mlo pribežališe zadobili in občine pogube obvarovani bili.

Kakor pri vsakim priprostim narodu, se tudi pri tem mnogo kej prijetnih in smešnih basen sliši. Tako pravijo, de so se ljudstva v Ameriko iz Azie preselile, kar si tako pripovedujejo: V tistih časih, ko so velikani živeli, je sel eden zmed njih k bregu velikiga morja (ledeniga morja) se po navadi sprehajal. Bil je take neizrečene velikosti, de se je mož navadne postave prav lahko v pale njegove rokavice skrili. Ta velikan sreča drugiga velikana in ga jame na boj klicati. Ko pa spozna, de bi ne mogel svojiga protivnika premagati, reče možičiku, ki ga je pri sebi skritiga hranil: „Dragi sinček, idi in rani mojimu nasprotniku obe noge, de me ne bo zmagati premogel“. Mali človeček jo hitro potegne in tako dobro doverši svojo nalogo, de se mogočni velikan na enkrat zvali čez morje in s svojo glavo nasprotni breg doseže, ter je tako kakor most čez valovje ležal. Severni jeleni so jeli po njem sem ter tje hoditi in ni jim bilo treba bresti; pozneje poskusi tudi žena, ki jih je vidila, ta most prekoračiti, in glej! čez nekoliko dni je srečno na drugo stran dospela. Prinesla je seboj železa in medi in ker je to robo našim Montagnaicam podarila, so jo dobro in gostoljubno sprejeli. In tako je nekterikrat po ti poti sem in kje hodila, ker se ji pa neki možje niso čedno obnašali, se je umaknila iz dežele in vse železo nazaj pobrala. Od te dobe, pravi pravlica, se nobeden več ni podstopil čez ta most hoditi. Nar berž pomeni ta povedba preseljenja narodov, ki so v različnih starodavnih časih tisto morsko ožino prebrodovale, in ker si ne morejo misliti, zakaj in kako de nobeniga več ni čez tisti most, pripisujejo to nenadnemu begu te neznane žene. Takih povestic je obilno pri njih slišati, s kterimi si dolge ure kratijo, ker se z nobenimi posebnimi opravili ne pečajo.

V številstvu niso ti hribovci nič kej zvedeni, ker v svojim jeziku, ki je sploh se malo olikan, in zlo reven, nimajo besed za štetje čez sto; besede so večidel iz samih soglasnic sestavljene, le malokdaj se samoglasnica sliši. Dneve, tedne, mesce in leta merijo po solncu, luni in zvezdah, ti so njih natorna pratika. Kot mnogi drugi, mislijo tudi ti priprosti, de se solnce okoli zemlje suče, de je zemlja nepremakljiva in nič manj kot okrogla. Ker je njih vedno prebivališče le pod milim nebom, znajo dobro prerokovati, kdaj de se bo vreme na boljši ali na slabejši premenilo.

V ozir njih nraavniga stanja se pa zamore reči, de ni lahko divjiga naroda najti, kateri bi pre-

livanje kervi in neusmiljenost zoper nasprotnike bolj čertil, kot ta. Uboji in roparstva so pri njih neznani, in nič se jim tako ostudno ne zdi kot ropanje. Njih prirojena miroljubnost in krotkost je tako velika, de bi človek mislil, de je to ljudstvo preboječe in brez poguma, zakaj, kadar so v hosti pri gonitvi in zaslišijo puškin strel sovražnikov, kar hitro jo pobašejo proti domu, de so v varnosti in brez skerbi človeške kervi preliči. Maševanje je, de bi tako ne bilo! kakor pri vsih, tako tudi pri tih divjakih v navadi, ker kersanske ljubezni, tudi sovražniku odpustiti, ne poznajo; ali vender so ti ljudje zavoljo svojiga dobriga serca že z majhnim zadovoljni, če namreč razžaljeni svojimu nasprotniku s pestjo dobro pleča nabije in lase razcuka, se je že hudo zmaševal. Prijateljstvo in dobro znanje imajo v veliki ceni, zato pa tudi, če kdo njih znancov ali prijatlov umerje, jokanja in kričanja ni ne konca ne kraja, vse kar le premorejo, mu dajo v grob. Sploh je ta ubogi rod sicer še na nizki stopnji izobraženja, pa gotovo zmed naj bolj poštenih divjaških ljudstev. Bog daj, de bi mu ti natorni darovi v spoznanje služili! —

Njih telesna postava je srednje velikosti, po obličju so Evropejcam podobni, samo barvo imajo bolj rujavo in goste černe lase. Navajeni na vse pomanjkanje in težave, zamorejo več dni brez jedila prestati, ravno tako tudi naj ostrejši zime brez posebno gorke obleke prenesti. Sploh je njih stanje dokaj žalostno in tožno, tako de se od njih po pravici more reči: „Z jokam na svet pridejo, žalostne dni živijo, in umrejo brez upanja“. Neskončno usmiljeni Bog naj se usmili tega ljudstva in naj mu da svetiti nebeško luč vseblazivne vere v Jezusa Kristusa!

M.

Pisma gospod Kociančiča, misionarja v Hartumu.

VII.

Predraga Jela!

Vi poprašate, kako je z zdravjem. Prav dobro, Bogu bodi hvala! včasih nekoliko ječim, pa kmalo mine. Prav nič se Vam ni treba zame bati, ino me milovati, kako mi je slabo. Kakor si si postlal, tako leži, recite. Ta se me bo saj nekoliko prijela: druge tako vse odleté. Sim, kakor sim bil, Janez Lorenčev. V tem obstoji vse moje bitje, ves duh ino sluh. Živa podoba! Pa Vi bi me vender ne poznali, ko bi kakor z oblakov pred Vas padel. Zatoraj Vam bom nekoliko popisal, de me bote poznali, če se domu pertepem, kar Bog obvari: Čisto ostrizeno ali pa po segi z dolgimil lasmi obrašeno glavo pokriva škerlatasta kapa, taka, kakoršno imajo tudi Serbi. Okoli te kape imam černo pisano v podobi svitka ovito ruto ino sicer ravno tisto, ki so jo gospod namestnik v Evropi imeli: drugi imajo bele. Na podobi gospod namestnika je vsa naša obleka razločna, ravno tako imamo mi. Obraza Vam ne bom popisoval, je, kakor je bil, še bolj čeren, posebno ko ga 5 palcov dolga brada in mustace zakrivajo. Spodnja obleka, srajca, svitice, nogovice so po navadi, ali pa bolj široke po turško, kadar so domače pri kraju. Čevlji so rudeči, pa bolj bi bili čerani evropejski, ko bi se mogli dobiti; tukaj jih ne zna nobeden narediti. Zgornje oblačila so: Dolga pisana halja, po imenu koftan, kakor talar, in z rudečim pasam podpasana. Čez koftan se obleče jopič. Tako obleko imamo doma.

Kadar se gre z doma, se širokorokavnat plajšič obleče čez to obleko. Zdaj ko je bolj mraz, imam tudi suknen plajš po arabski šegi. Bote mislili, joj, v Afriki plajš! Ne prehitro! Ravno dans 15. grudnia je bilo hudo mraz. Gorkomer je do 7° R. upadel. Zares per Vas bi bilo še toplo: tukaj pa, ko je včasih toplota do 50° R., se že zlo občuti, kadar je 7—6° R. Zjutraj je zdaj 7—6° R., na solncu pa opoldne 20—28° R. Vidite grozni razloček. Ni mehkužnost; vsa narava se v teh deželah preverže. Tako je tudi voda, ki bi jo per vas mlačno imenovali, tukaj merzla. Voda, zrak in človek, vse je po postavah naravnih umerjeno, tako de vse lahko obstane. Tisti, ki niso bili v Evropi, se ne potožujejo zavoljo tople vode, ker niso nikdar merzlejši od nje pili. Mi bi pa po pameti tožiti ne smeli, ko bi prav premislili. Jój! bi lahko godernjal, doma sim tako merzlo vodo pil. Revež! pa si tudi v kožuhi tičal ali pa za pečjo stokal. Ko bi tukaj v ti vročini tako pil, si preč, te zadusi. Tukaj se ni treba za peč vtikovati, pa sej se tudi ne more, ker v celim Hartumu nobene ni. Vse se na ognjišu ali pa na tleh skuha, ino je gotovo. Celo leto se lahko pod milim nebom spi, z razločkam, de se mesca listopada, grudnia, prosenca, svečana, tudi sušca nekoliko proti jutru ali pa tudi ponoči odeti mora, sicer pa se odeje treba ni. Ponoči po navadi vsi oblečeni spijo v ti deželi. Jaz se še nisim slekel, kar sim v Hartumu, razun kadar se preoblečem. Pa nikar sene čudite. Poslušajte, kakošne imamo postelje. Mislite si obod, ki je sežinj dolg in pol sežnja širok, ta je z usnjatimi jermeni prepleten in prepreden, in na vsakim voglu ima nogo. Na ta prepredenec, ki ga ange-reb imenujemo, se pogerne štorica, na štorico plahita in se uleže. To je naša postelja, brez blazina, brez rjuh, brez koltra, k večimu lahka odeja, kadar je pa mraz, malo bolj odeja. Kadar se k dežju per-pravlja, jo pod streho mahnejo, sicer pa pod milim nebom ležimo. Dežja s pa ne mislite kakor per vas, ko leto in dan dežuje ali sneži: tukaj ima svoj čas okoli mesca veliciga travna do okoli kozoperska. Pa ne dežuje od jutra do večera, kakor sim se pred bal, ino kakor sim tudi bral in od široko-ustnežev slisal. Ta je vsa prazna: pa jih gotovo še veliko misli, kadar berejo „die tropischen Regen“, de od jutra do večera ali pa še več dni zaporedoma vedno dežuje. Nič manj ko to. Letas je v Hartumu vsiga skupaj komaj 7 ur deževalo. Ne govorim od srednje Afrike, ker se še nisim prepričal, le okoli Hartuma pravim. Tudi to je res, de je letas dokaj manj deževalo kakor druge leta: zato je taka suša in dragota, de je joj! še kruha si reveži ne morejo kupiti. Posebna stiska je pa za seno in travo, ker se letas voda ni nara-sla ko druge leta. To je drenj za slamo, de se voli kermijo. Mislite 24 volov in nič kerme: kaj je storiti? Če ni volov, kdo bo vodo na vert vlačil? In kjer vode ni, ni ne travice zelene. Morde si tudi mislite, kdo ve, kakošni travniki so tukaj. Prav nobeniga ni: tudi cvetlic ni skoraj nič, tudi dreves ni, nič nič družiga ni, kakor neizmerne planjave peska in praha. Nobeniga vaših lepih dreves ni, ne hrasta ne smreke, ne bukve, ne borovca, ne breze, ne mecesna. To so samote, to so pušave! Kje so vaši lepi zeleni griči, lepe obdelane planjave, gosti gojzdi, lepe gorice ino visoke gore? To je pesek in prah! Samo po dežju požene v enih krajih nekoliko trave, ali kmalo jo solnce sežge, in vse je prec pušava. Ob kraju

vode in v verteh, kamor se voda od gredice do gredice steka, zeleno ostane, seme poganja in drevje rase, in tudi, če se za vodo skerbi, prav rodovitno rase; ali le 300 korakov od vode je že pesek in prah. Pravijo, de je od Hartuma proti Srednji Afriki bolj zeleno, celo tudi, de so lepi gojzdi, griči in obrašene gore. Pa če človek dalje gre, dalje mu kažejo. Tudi težko pogrešam lepo zvonjenje, ki tako perjetno serce napolni: oj tega tukaj ni! Kje so lepe cerkvice, potoki in reke, studenci in slapi, ljudje, ki imajo občutljivo serce, ki tolažijo? Ko bi človek na namen in konec ne gledal, bi mogel skoperneti. Ali vera, upanje in ljubezin, to so zvezde, ki človeka povzdigujejo; dokler bodo te zelene, bomo terdni stali. Prosite za roso gnade Božje! — Res je, ko bi bil dež v teh deželah, kakor per vas, bi bila grozno rodovitna ta dežela. Dež tukaj ne pride tako mirno, navadni dež je tako imenovana ploha. Od delec se že vidi, kako se prah vali, kakor ko bi hotlo sveta konec biti, de je groza viditi. Prah in pesek je rumen, rudeč ali siv, in ko ga grozoviti veter vzdigne, se zdi, de se je vsa zemlja užgala. Kadar se tako gost prah pervali, solnce otamni in človek človeka ne vidi; gorje pa tistim, ki jih v pušavi naleti! Komaj prah zbuči, že ploha persumi, kakor ko bi se bili vsi oblaki utergali. Naenkrat so vse ulice in dvoriša polne vode. Pa preden je ura, je deževje že per kraju. To so navadni Hartumski dežji. Kadar tak veter perpiha, popade vsak svojo posteljo, jo pod streho vleče ino mirno spi, če ima pa nemirno vest, se mu je treba bati, de bi mu ploha hiše in strehe na glavo ne razvalila. Nar hujsi dež od solnčniga izhoda pride z gromam in treskam. Bliska se tukaj kaj zlo, pa tudi tako zagromi, de se človeku serce strese. Veter piha 7 ali 8 mescov od severja in potem od juga. Kadar od juga perčne pihati, jo na spodnji Egipt udarijo: kadar pa od severja, jo na Belo Reko v Srednjo Afriko odrinejo. Letas je začel sever 1. listopada. . .

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Na Dovjim na Gorenskim je na ponudbo učenikova služba v novo napravljeni šoli z 205 gold. 16 kr. na leto. Prošnje, lastnoročno pisane, se oddajajo v visokočastito škofijstvo.

* 10. vel. travna je umrl gospod Gr. Kušar, bivši spovednik častitih Uršulinaric v Loki. Naj v miru počiva! — Gospod Jožef Partel, kaplan v Skočianu, je v Tomišel prestavljen.

Iz Gorice 2. vel. travna 1853. Teržan. Mariin mesec je nastopil; po vsem svetu, kjer katolici prebivajo, več ali manj ta mesec Kraljici nebes in zemlje posvečujejo, posebno od kar so to lepo navado visoko postavljene cerkvene osebe priporočevati jele. Tudi pri nas v Gorici že nekaj let sem ta naj prijetniši mesec celiga leta naj lepši med vsimi stvarmi, preblazeni Marii Devici posvečujejo, kar se posebno v mestni fari pri sv. Ignaciju godi. Precej po vsakdanjim žegnu milo zapojejo mlade učence lepo pesmico v čast Marie Matere Božje: O amabile Maria!, ktero je tudi poslovenjeno Zgodnja Danica v 13. listu t. l. svojim bravam podala; na to pa berejo duhoven, pred podobo Mariino kleče, iz bukvic za to napravljenih, v laškim jeziku za vsak dan mesca odločene premišlovanja in molitvice. To se godi vsak dan do mesca rožnika. Veliko število častivcov, posebno pa častivk Marie Device se vsakrat snide, de svojo mogočno pomočnico, Božjo Porodnico, spodobno počasté.

Ali tudi v bogoslovskim semenišu se le ta mesec že več let sem pri nas posebno nebes in zemlje Kraljici posvečuje, v čemur gre posebno sadajnemu gospodu duhovnemu vodju spodobna hvala, ki vé mlade in mehke serca nadepolnih mladenčev, ki se za duhovski stan pripravljajo, vnemati za vse dobro, in z djanjem in z besedo spodbadati k češenju tiste Gospé, ki je čez vse nebeške prebivavce povzdignjena. V ta namen je on že leta 1847 osnoval med bogoslovci tudi bratovščino Mariiniga serca, ki od tistih dob vedno veselo obstoji in mnogo koristi. De bi torej svoje ljube pripravnike duhovskega stanu tim bolj vnel, je poskerbel le ta poslednji čas, de se je v molitvarnici tukajšnjiga semeniša lepa podoba Matere Božje na platno čedno malana postavila, pod katero se je letas 30. maj. travna zvečer zgorej omenjena pobožnost mesca veličiga travna pricela. Ta podoba je v resnici nov kinč našiga semeniša, in bode vedno tudi vsakiga, ki jo vidi, spominjala svitile cesarice Marie Ane Karoline, ktera je s svojo navadno in slavno znano dobrotljivostjo predlanskim, ko je skozi naše lepo mestice potovala, tri sto goldinarjev zgorej pohvaljenimu gospodu izročila v ta namen, de se za bogoslovsko semeniško molitvarnico lepa podoba prečastite Marie Device omisli, kar se je letas v resnici zgodilo. Podoba Matere Božje, ktero je v Benetkah verli umetnik gosp. Anton Zona zgotovil, je neki čez en seženj visoka in po razmeri široka, in kaže Mario Devico tako, kakor se je bila pred nekimi leti na Francoskim v La-Salette prikazala, in kakor se more viditi na znanih svetinjah Matere Božje čistiga spočetja. Delo je lepo in se mora reči izverstno, ker močje, ki to umejo, mu niso mogli nič kej posebniga oponasati; pa tudi cena mu je dovolj visoka, ker se je mende 350 gold. z vsem vkup zanj dalo. — Včeraj, to je v saboto 30. m. travna ob enajstih dopoldne, so to lepo podobo Matere Božje naš prevzvišeni knez in veliki škof sami in z vso mogočo slovesnostjo v naši semeniški molitvarnici v pričo semeniških predpostavljanih in vsih tukajšnjih bogoslovcov blagoslovili. Le ta slovesnost je bila s tem še bolj povikšana, ker so tudi lep nov križ ob enim posvetili za spodnje nemške šole, kteriga so bili ukazali si tu sem prinesiti. Tudi naši bogoslovci so hotli po svoji moči nekej doprinesti k ti slovesnosti. Boljši pevec izmed njih so kej lepo in soglasno peli ne le samo dotičnih psalmov med svetim obredom, ampak tudi po dokončanim blagoslovu so zapeli prelep prav primerin četveraspjev, de je bilo pač veselo jih le poslušati. Gotovo je pri tej priložnosti marsiktero serce pričujočih do živiga bito ganjeno, in se še bolj vnelo za čast, ktera za Bogam gre naj prej pred vsimi angeli in svetniki naši premilostivi Materi Marii.

Iz Ljubljane. Od slavniga Odbora v prid srednjo-afrikanškiga misiona na Dunaju je nam prišlo pisanje naslednjiga obsega: Veste že, častiti gospod, de so apostolski namestnik Dr. Knobleher razodeli, kako velika potreba de je, novih mašnikov za katoliški mision v srednji Afriki pridobiti.

Ker je nar bolj želeti, tih duhovnov iz Ljubljanske škofije pridobiti, je podpisani Odbor Prečastitljiviga Gospoda Ljubljanskiga kneza in škofa djavne podpore v ti reči ravno kar že prosil.

De bi se pa tajista zavoljo bližnjiga odhoda še bolj pospešila in pognala, podpisani odbor, vas, častiti gospod, poprosi, blagovolite imenovano željo gospoda namestnika Dr. Knobleherja po listu „Danici“ razglasiti, in opomniti, de duhovni, kteri bi bili pripravljeni, se temu poklicu posvetiti, naj se naravnost in brez zamude pri podpisanim odboru naznanijo.

Odbor Marijne družbe v prid katoliškiga misiona v srednji Afriki.

Na Dunaju 7. velikiga travna 1853.

Dr. Marian Koller,
odborni družnik.

Ker se sem ter tje od rokodelcev glasi slišijo, kteri bi radi v mision šli, pa morebiti nekteri ne vedó, kako početi, zamorejo taki varno in brez skerbi to opravilo vredništvu Danice zročiti.

Vred.

Razgled po keršanskim svetu.

Grafinja Ida Han-Han si na Dunaju prizadeva nune Dobriga Pastirja vpeljati. Ta pobožni namen doseči jo viši glave podpirajo, posebno pobožna mati našiga svitliga cesarja, velika vojvodinja Zofia.

Častite nune Salezianke v Milanu so se zavzele, v zahvalo srečne otetbe svitliga cesarja mašno obleko narediti in jo cerkvi podariti, ki se ho zavoljo imenovaniga otetja zidala.

Prečastiti Diakovarski škof so 5000 gold. usmiljenim sestram v Diakovaru podarili, de si bode samostan dozidati zamogle. S tem darom so le zavezane, vsako leto 18. svečana per peti maši pobožno se spomniti svitliga cesarja in vse njegove rodovine.

Osmi zvezek, ki so ga Bolandisti na svitlo dali, obseže življenje svetnikov, kterih god cerkev 17., 18., 19. in 20. kozoperska obhaja, in je s kraljevim prvo-ljenjem Brabanskimu vojvodu posvečen, kteri je po očetu in po materi naslednik svete Hedvige, Sileške vojvodinje.

Darovi.

Za pogorele Brašlortčane.

Gospod Koder 2 gold. — Dobrotnica 3 gold. — Dobrotnik 1 gold. —

Cerkveno sloystvo.

„Sobranie russkih propovjedej“ že imamo v rokah in prosimo gg. naročnike ponje poslati. Znotranje in zunanje lice to delo močno priporočuje. Obseže na 9 polah: na čelu častitljivo podobo svetih apostelnov Cirila in Metoda po podobi, ki se v Rimu znajde, potem poterjenje Prevzv. kardinala kneza in ogerskiga pervaka, dalje izverstin predgovor, 24 propoved (pridig), nekaj izvirnih od najslavniših slovenskih govornikov, nekaj poslovenjenih iz svetih cerkvenih očetov. Cena je 1 gld. sr., s poštnim pošiljanjem pa 1 gold. 10 krajcarjev. — Slovar popolni rusko-nemški Šmidov in kratko slovnico dobe v kratkim gg. naročniki zastonj. Drugi pa, ki odsihmal pristopijo k naročilu, ga dobe za 1 gold. sr., pri čimur pa morajo za odpravo (ekspedicio) 20 kr. doplačati. — Ker bo g. izdavavec to izverstno delo še dalje na svitlo dajal, se začne zdaj novo naročilo na 2. zvezek „Sobranja“. Predplačilna cena je 1 gold., in za odpravo 10 kr. Naročiti na 1. in drugi zvezek in pa na slovar rusko-nemški Šmidov se slehern zamore pri vredništvu „Danice“, pri g. A. Janežiču v Celovcu, gosp. Štef. Kocianciču, učeniku sv. pisma st. zaveze v Gorici. Prejeli smo od 1. zvezka nekaj iztisov odveč, kdor tedaj želi to klasiško delo slovenskiga slovstva imeti, ga zamore precej dobiti. Kar tiče ruski slovar Šmidov, še opomnimo, de se po tej ceni le z naročilam na „Propovjedi“ vred dobi, ker sicer pri bukvarjih veljá 3 gold. — O priliki upamo kratko obravnavo o tem imenitnim delu častitim bravcam podati.

Vred.